

κόμη αὐτοῦ ἔλαβε βαθύ φαιόν χρώμα καὶ ἔμεινε τοιαύτη μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, συμβάντος τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος. Γέρων τῆς ἑκατοντούτης ἐκ Βιέννης, εἶδε μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως τὴν κατάλευκον αὐτοῦ κόμην νὰ γείνη ἐντελῶς μέλαινα. Ἀναφέρεται ἐπίσης Σκῶτος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκ τῆς ἡλικίας καταλευκανθεῖσα κόμη ἔγεινε, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ξανθὴ, ὡς ὅτε ἦτο νέος. Ἄλλ' οὐχ ἦττον ἄξιον περιεργείας φαινόμενον, ἐπιβεβαιούμενον δὲ ὑπὸ πολλῶν συγγραφέων, εἶναι ὅτι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἐξακολουθοῦσιν ἀξάνευσαι καὶ μετὰ θάνατον ἀκόμη, ὡς συγγραφεὺς τις ποιεῖται μνείαν πτώματός τινος, τοῦ ὁποῖου τὴν κόμην καὶ τῶν πώγωνα ἐψάλιδισαν πολλάκις, ἢ Ἐφ' ἡμερῶν τῶν Σοφῶν ἀνέφερον ἄλλοτε περὶ νεκρᾶς γυναικός, τῆς ὁποίας τὰ μαλλία ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς ῥωγμὰς τοῦ φερέτρου τῆς μετὰ τεσσαράκοντα τρία ἔτη ἀπὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, τὸ πτώμα ἐφάνη ἀκέραιον καὶ φυλάττον σχεδὸν τὴν πρῶτην αὐτοῦ μορφήν, καίτοι μετὰ ταῦτα εἶχον θάψει δύο ἄλλους νεκρούς, ἐντελῶς τούτους διαλυθέντας. Κόμη βοστρυχώδης καὶ πικνοτάτη ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ σῶμα. Ἦτο χρώματος ἐρυθροῦ, ὀλίγον σγουρὴ ἀλλὰ σεσηπυία καὶ θραυομένη εὐκόλως. Ἔτεροι εἶδον ἐν τινι ἀγροτικῷ νεκροταφίῳ, ὅπου ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος δὲν ἔθαπτον πλέον, εἶδον, λέγομεν, κρανίον φέρον φενάκην, τῆς ὁποίας αἱ τρίχες εἶχον κάλλιστα διατηρηθῆ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΙΑΗΝ...

Ὅταν μόνος μου μαζῇ σου, ἐν ᾧ σκέπτεσαι σιγῶσα,
Κάθημαι εἰς τὸ πλευρόν σου καὶ τὰς χεῖράς σου κρατῶ,
Εἰς ἐκτάσεις ἡ ψυχὴ μου φεύγει εὐτυχεῖς πετώσα,
Καὶ τὰς ὥρας νὰ κρατήσω τὰς φευγούσας δὲν ζητῶ.
Ὅταν εἰς δασῶν σὲ σύρω τὴν πυκνόφυλλον ἀγκάλην,
Καὶ τὸ οὖς εἰ στεναγμοὶ σου μοῦ μαγεύουν οἱ χρυσοί,
ἢ καὶ ἐγὼ τῆς γῆς ὄθες τοὺς ὄρκους σοὶ ὀρκίζωμαι καὶ πάλιν,
Καὶ σ' ὀμνῶ, ἔρω, ... πόθως ... ὅτι μ' εἶσαι μόνη σύ.
Ὅταν—ὦ! ἐγὼ εὐδαίμων!—
Εἰς τὸ γόνυ μου τὸ τρέμον
Τὸ λευκόν σου κλι' ἡρέμα
Μέτωπον νὰ στηρίχθῃ,
Ἄναρτῶ εἰς ἐν σου βλέμμα

Πόθου βλέμματα φλογώδη,
Ὅς ὅπταν εἰς εὐώδη

Ἔδου πέταλα μέλισσας στόμα ἀπληστον ἐφθῆ.
Ὅ! εἰς τὴν φαιδρὰν μου τότε, εἰς τὴν χαίρουσαν καρδίαν
Ἄγνωστος πολλάκις τρόμος, ὡσεὶ κέντρον εἰσχωρεῖ, ...
Φρίσσω, ὠχρισῶ, ἡ φρίκη μοῦ θολοὶ τὴν εὐτυχίαν,
Κλαῖω καὶ εἰς τὰ δάκρυά μου ἡ ψυχὴ μου ἀπορεῖ!
Ἢ θερμὴ σου τὴν ἀγκάλη
Μ' ἔρωτα μὲ περιβάλλει, ...
Μὲ θωπεύεις καὶ μὲ τρόμον μ' ἐρωτᾷς τί μὲ φοβίζει.
Εἰς τὸ ὄμμα σου πηγῇ
Θρήνων αἴφνης ἀναβλύζει.
Καὶ τ' αὐτόματόν σου δάκρυ ἔρχεται ν' ἀναμιγῇ
Μ' ὅσα πρὶν ὁ ὀφθαλμὸς μου κρύφα ἔχυν' ἐν σιγῇ.
• Τί κρυπτόν, μοὶ λέγεις, ἄγνος ἔρχεται νὰ σὲ τερφίξῃ;
• Ὡ ἀγάπη μου, μὴ θρῆνι!
• Τὴν ὁδύνῃ σου θὰ σβύσω,
• Ἄν θρηνηῖς, θὰ συνθρηνησῶ,
• Κ' εἰς τὰ στήθη σου τὰ νέα ἡ ψυχὴ μου θὰ σταλάξῃ
• Ὅτι βάλασμον σταλάζει εἰς τοὺς πόρους ἡ γαλήνη»
Μὴ μὲ ἐρωτᾷς; ὦ μόνη τῆς ψυχῆς μου σὺ ψυχή!
Ὅταν σὺ θερμὰ μὲ ὕλθῃς καὶ μοὶ λέγῃς «οὐ λατρεύω»
Καὶ τὸ βλέμμα μου μεθῶν αἴρω ἐπὶ σὲ ταυό.
Τότ' ἐμοῦ οὐδένα ἄλλον εὐτυχέστερον πιστεύω!
Πλὴν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κόλπους εὐτυχῶν στιγμῶν εἰσέτι
Ἄγνωστός τις μ' ἀντηχεῖ
Εἰς τὸ οὖς φωνὴ κρυφά,
Καὶ μ' ἀγγέλει, ὅτι φεύγει μὲ τὰς ὥρας, μὲ τὰ ἔτη
Τῶν θνητῶν ἡ εὐτοχία,
Ὅτ' ἡ φλόξ τοῦ ἔρωτός μας ἰδὲν θὰ ἦνε αἰωνία,
Κ' ἡ ψυχὴ μου φοβισμένη εἰς τοῦ μέλλοντος τὰ σκόπη
Βισχωρεῖ καὶ θλίπτει ὅτι
Εἶν' ὄνειρου μόνον πλάνη
Εὐτυχία, ἥ τις μέλλει ἐπὶ τέλους ν' ἀποθάνῃ!

Ο ΚΛΑΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑΣ.

Ἀνθοῦν κλωνιον ἀμυγδαλέας
Ἐμβλημα κάλλους φεῦ! νεαροῦ.
Καὶ τῆς ζωῆς μας, ὡς σὺ, τῆς νέας
Τὸ ἄνθος πίπτει πρὸ τοῦ καιροῦ.

Ὅπου ἂν ἦσαι, ἄνθος ποικίλον,
Εἶτε σὲ δρέπωμεν, εἶτε μὴ,
Ἐξαφανίζεσαι φύλλον, φύλλον,
Ὅς αἱ χαρὰί μας στιγμῆ, στιγμῆ.